

Sygn. akt. IV Ka 1254/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Kilczewska

Sędziowie SSO Anna Bałazińska-Goliszewska

SSR del. do SO Krzysztof Nowicki (spr.)

Protokolant Justyna Gdula

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 r.

sprawy **J. W. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt V Ks 98/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 1254/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 28 czerwca 2012 r., w sprawie VI Ks 98/12, oskarżony J. W. (1) został uznany za winnego tego, że działając w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. siedzibą w W. przy ul. (...) uparczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do 10-go dnia każdego miesiąca podatku od gier określonego w złożonych deklaracjach (...)4 za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień 2011 roku w łącznej wysokości 49 804 PLN czyli wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 3.000 (trzech tysięcy) zł.

Ponadto na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 r., o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony osobiście. Zarzucił, że:

1. Sąd pierwszej instancji mało wnikliwie zbadał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i błędnie ustalił datę wszczęcia postępowania,
2. Oskarżony w tamtym czasie był jedynie pracownikiem spółki (...) zatrudnionym na umowę o pracę,

3. Zapłata rzeczowego podatku od gier odbywała się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, która orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2012 r. uznana została za wadliwą przez brak notyfikacji projektu ustawy Komisji Europejskiej i jako taka nie może być zdaniem oskarżonego obowiązującym źródłem prawa krajowego,
4. Urząd Celny pobrał odsetki od nieterminowych wpłat, a wymierzenie grzywny jest ponownym ukaraniem za to samo wykroczenie,
5. Sąd powinien odstąpić od wymierzenia kary na mocy art. 57 § k.k.s.,
6. W działaniu obwinionego nie było uporczywości.

Biorąc powyższe pod uwagę wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew podniesionym w niej zarzutom, Sąd Rejonowy nie dopuścił się w toku wyrokowania naruszenia przepisów prawa procesowego, ani też błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 7 k.p.k., bowiem Sąd Rejonowy dokonał trafnej (uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego) oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyciągając logiczne i właściwe wnioski z przeprowadzonych dowodów co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy nie dostrzegł też w tym zakresie uchybień, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał ustalenia Sądu pierwszej instancji w całości za własne. Tym samym należało traktować jako zbędne szczegółowe powtarzanie ich w treści niniejszego uzasadnienia. Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na możliwości tzw. starannego podatnika określone w rozdziale 7a Ordynacji Podatkowej odnoszącym się do ulg w spłacie zobowiązań. Na podstawie przepisów od art. 67a do art. 67e w/w ustawy podatnik może, z uwagi na ważny interes swój lub interes publiczny, wnieść o odroczenie terminu płatności podatku lub o rozłożenie zapłaty podatku na raty, wnieść o odroczenie lub rozłożenie na raty zapłaty zaległości podatkowej, a także o umorzenie w całości lub w części zaległości podatkowej, odsetek za zwłokę. Nie chodzi tu o uzależnianie odpowiedzialności od wydanej decyzji, stanowiącej wyraz uznania administracyjnego, ale o zachowanie podatnika, polegające na dołożeniu starań o modyfikację terminów lub warunków zapłaty. Takich starań oskarżony w żaden sposób nie poczynił.

Wbrew twierdzeniom wskazanym w apelacji wszczęcie postępowania w niniejszej sprawie nie nastąpiło w dniu 12 marca 2012 r. Jak wynika z postanowienia o wszczęciu dochodzenia, czynność taka zapadła w dniu 08 listopada 2011 r. (k.21). Niezależnie od powyższego odstąpienie od wymierzenia kary opisane w art. 57 § 2 k.k.s. nie ma charakteru obligatoryjnego i należy wykazać przesłanki przemawiające za takim rozstrzygnięciem. Niemniej jednak podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie wpłacono w całości należnego podatku przed wszczęciem postępowania. Jak wynika ze znajdujących się w aktach sprawy wydruków z systemu ZEFIR Urzędu Celnego we W. ostatnia wpłata została dokonana w dniu 16 listopada 2011 roku.

Nie zasługują na uwzględnienie przedstawione przez obwinionego uwagi dotyczące braku uporczywości w jego zachowaniu. Sąd Rejonowy szczegółowo opisał analizę tego zagadnienia. Uzupełniając te rozważania można wskazać słuszny pogląd Sądu Najwyższego przyjmującego, że pojęcie "uporczywie" charakteryzować może zachowanie zarówno ze względu na jego powtarzalność, jak i na trwałość utrzymywanego określonym zachowaniem stanu. Uwzględniając językowe brzmienie przepisu, naganność czynu wiąże ustawodawca wyłącznie z faktem naruszenia obowiązku terminowego dokonania wpłaty („nie wpłaca w terminie”), a karalność - z uporczywością wynikającą z

powtarzalności takiego zaniechania (por. post. Sądu Najwyższego z 3 października 2008 r., III KK 176/08, Biul. PK 2009/3/60: podobnie G. Labuda, Komentarz do art.57 Kodeksu karnego skarbowego, lex).

Odnosząc się do kolejnej kwestii podnoszonej przez obwinionego należy zauważyć, że nie uwalnia od odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia późniejsze uiszczenie przez obwinionego należnego podatku. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że dla realizacji znamion wykroczenia określonego w tym przepisie rozstrzygające jest zatem ustalenie, że w ustawowym terminie nie dokonano wpłaty, i bez znaczenia pozostaje dalszy stan zobowiązania podatkowego, a w szczególności to, czy zostało ono później spełnione, i z jaką zwłoką (por. post. Sądu Najwyższego z 3 października 2008 r., III KK 176/08).

Odnosząc zarzutu obwinionego dotyczącego legalności regulacji ustawy o grach hazardowych należy zaznaczyć, że takie stwierdzenie nie znajduje podstawy merytorycznej. Trybunał Sprawiedliwości przyjął, iż przepisy dotyczące działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych nie mają charakteru przepisów technicznych w rozumieniu Dyrektywy 98/34/WE ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a tylko takie w myśl art. 8 tej Dyrektywy wymagają notyfikacji Komisji (por. wyrok Trybunału z 19 sierpnia 2012 r., C- 231/ 11, <http://eur-lex.europa.eu>). Podobnie słusznie wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny, że ustawa o grach hazardowych, która weszła w życie od 2010 r. nie narusza regulacji unijnych (wyrok NSA W-wa z dnia 19 lutego 2012 r., Prok. i Pr. 2012/4/40).

Wbrew twierdzeniom oskarżonego Sąd Rejonowy ustalił, że jest on Prezesem Zarządu Spółki (...) sp. z o.o. (k. 104) i uznał, że swoim zachowaniem oskarżony J. W. (1) dopuścił się wykroczenia skarbowego z art. 51 §1 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. polegającego na tym, że działając w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ulicy (...) uparczywie nie wpłacał w ustawowym terminie podatku opisanego w części wstępnej wyroku. Jego odpowiedzialność wiąże się więc z upoważnieniem do działania w imieniu spółki i nie była związana z tym, czy J. W. posiadał wówczas własną działalność gospodarczą, czy też nie.

Podsumowując tę część rozważań, Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia przepisów postępowania, prawa materialnego, czy też błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzuty w tym względzie pozostawały na dużym poziomie ogólności i sprowadzały się do polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy potraktował za własne. Uzasadnienie Sądu Rejonowego spełnia kryteria kpk odnośnie zupełności, spójności, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Wszystkie dostępne dowody zostały przeprowadzone i krytycznie ocenione, a Sąd w jasny i przekonujący sposób wyjaśnił swoje stanowisko i podjęte rozstrzygnięcia.

Tym samym Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji, jednocześnie nie dopatrył się w postępowaniu prowadzonym przez Sąd pierwszej instancji ani w wydanym orzeczeniu uchybień, które wymagałyby zmiany bądź uchylenia wyroku z urzędu.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze zostało oparte o treść art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223, z późn. zm.).